

ztráta úřadu musí nastati i tam, kde omezení svéprávnosti jest jen přechodným. Námitce přílišné krutosti k postiženému notáři čelí poukazem na to, že vyšetřování duševního stavu se vleče vždy delší dobu, takže tam, kde lze očekávati uzdravení, pravidelně nedojde vůbec ke ztrátě svéprávnosti, dále tím, že notář po opětném nabytí svéprávnosti může se ucházeti o nové notářství. Panská i poslanecká sněmovna přistoupily k těmto vývodům, a osnova stala se zákonem v nynějším doslovu. Byl tedy nepochybným úmysl zákonodárce, by úplná ztráta úřadu nastala i tam, kde ztráta svéprávnosti má časem pominouti a uzdravení z duševní choroby jest možným, ba i pravděpodobným. Tento úmysl byl velícím a bezvýjimečným doslovem Šu 19 písm. d) také zřetelně projeven, takže nelze o jeho smyslu pochybovati. Bylo by bývalo ovšem logické, by při obnovení původního doslovu Šu 19 písm. d) byl býval komisi panské sněmovny vynechán nebo přiměřeně upraven dodatek Šu 165 písm. d), vsunutý poslaneckou sněmovnou právě jen následkem zamýšlené změny Šu 19 písm. d), zpráva komise nepokládá však tento dodatek za zbytečný, poněvadž prý jest třeba, by notář, jenž se ocitl v úpadku nebo z jiných důvodů ztratil volnou správu majetku, byl vždy ihned oddálen. Podle toho sluší vykládati oddálení podle Šu 165 písm. d) jen jako prozatimní opatření pro dobu, dokud nebylo vysloveno sesazení z úřadu dle Šu 19 písm. d). Tento výklad nepřičí se doslovu uvedeného předpisu a mluví pro něj okolnost, že při nebezpečí z prodlení může býti oddálení nařizeno sborovým soudem prvé stolice. V případě duševní choroby mohlo by toto oddálení přijíti v úvahu při zřízení prozatimního podpůrce dle §§ 8—11 řádu o zbavení svéprávnosti. V tomto případě nejde o takové prozatimní opatření opatrovnického soudu, které by propuštěním z léčebného ústavu se stalo ihned bezúčinným, jak se stěžovatel mylně domnívá. Notář W. byl zbaven řádně a právoplatně částečně svéprávnosti dle Šu 35 cit. řádu, ustanovený mu podpůrce není podpůrcem jen prozatimním. Jelikož i částečné jen zbavení svéprávnosti má dle Šu 4 řádu o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. za následek ztrátu volné správy majetku, jsou tu podmínky Šu 19 písm. d) not. ř. a musilo býti podle něho rozhodnuto.

Čís. 5258.

Do usnesení, jímž byla povolena exekuce dle Šu 249 a násl. ex. ř. na movitosti, tvořící příslušenství nemovitosti, jest oprávněn stěžovatel si vymáhající věřitel, jenž vedl exekuci na onu nemovitost, za níž navrhl, by movitosti byly vydraženy v pokračování v dražebním řízení o nemovitosti.

Nabylo-li právní moci usnesení, jímž byly schváleny dražební podmínky ohledně exekuční dražby nemovitosti s dodatkem, že movitosti, spojené trvale s draženou nemovitostí, nebudou při dražbě spoluprodávány, lze po prodeji nemovitosti vésti na movitosti samostatnou exekuci.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, R I 741/25.)

Proti dlužníku vedla exekuci jednak banka Č. dražbou tovární nemovitosti, jednak manželé R-ovi zabavením, uschováním a prodejem zařízení továrny. Exekuční soud povolil manželům R-ovým exekuci na movitost kromě předmětu pod pol. 1—10 odhadního protokolu. Rekursní soud nevyhověl rekursu banky Č., k rekursu manželů R-ových povolil exekuci i na předměty pod pol. 1—10 odhadního protokolu.

Nejvyšší soud dovolací rekurs banky Č. jednak odmítl, jednak mu nevyhověl.

Důvody:

Ježto stěžovatelka není vlastní stranou tohoto exekučního řízení, bylo především uvažovati, zda jest k rekursu oprávněna. K otázce té bylo přisvědčiti vzhledem na zvláštní poměr tohoto případu, záležející v tom, že nastala kolise mezi dvojím navzájem se vylučujícím pořadem exekučním, totiž rozpor o tom, zda lze na předměty čís. 1 až 10 odhadního protokolu vésti mobilární exekuci dle titulu II. pododd. I. exekučního řádu, či zda mají předměty tyto býti exekučně vydraženy v pokračování v dražebním řízení reálném, jak stěžovatelka jakožto vymáhající věřitelka v tomto dražebním řízení navrhla. Tím odůvodněn jest přímý právní zájem stěžovatelčin a spolu oprávnění, by se, ježto jde jen o otázku právní, domáhala právní odpomoci rekursen proti napadenému povolujícímu usnesení. Ostatně lze poukázati i k tomu, že exekuce tato souvisí úzce i s exekucí v exekučním návrhu navrženou a povolenou zabavením nároku na vydání dotyčných věcí dle §§ 325, 294 a násl. ex. ř., v níž jest stěžovatelka poddlužníkem, a v této vlastnosti již dle předpisu Šu 294 posl. odst. ex. ř. k rekursu oprávněna.

Rekurs jest však přípustným arciž jen v oné části, v příčině které rekursní soud proti zamítavému usnesení soudu prvé stolice vymáhající straně exekuci povolil, v ostatní části jde o souhlasná usnesení nižších soudu, proti nimž rekurs podle Šu 528 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. jest nepřípustným. Tím odůvodněno jest odmítnutí rekursu co do této části. Předmětem rozhodnutí jest tudíž jen exekuce, týkající se předmětů pol. 1 až 10 odhadního protokolu ze dne 7. května 1924, v příčině nichž soud první stolice návrh na exekuci zamítl z toho důvodu, že na ně jakožto na příslušenství věci movité navržená exekuce není přípustna (§ 252 ex. r.). Při posuzování otázky, zda dlužno předměty tyto pokládati za příslušenství nemovitosti, čili nic, která jest pro rozhodnutí v první řadě směrodatnou, nerozhoduje arciž, jaké stanovisko k otázce té zaujímaly strany ve sporu C 668/22 a které názory projeveny byly v rozsudcích, v tomto sporu vydaných. Na otázku tuto se tehdejší rozsudečné výroky přímo nevztahovaly a vlastnost předmětu těch jako příslušenství byla jen jednou z právních otázek, o kterých v onom sporu musilo býti uvažováno. Nesporno a odhadním protokolem ostatně bezvadně prokázáno jest, že předměty, o něž jde, jsou »stroje« v technickém smyslu § 297 a) obč. zák. a že jsou s realitou (továrnou), která mezitím byla v exekuční dražbě prodána a stěžovatelkou vydražena, uvedeny v takové trvalé spojení, jaké se v §§ech 294 a 297 obč. zák. předpokládá.

Vzhledem k tomu nelze o tom míti pochybnosti, že předmětům těm, ježto v příčině nich není v knihách poznamenáno vlastnictví jiné od vlastníka reality rozdílné osoby, přiznati jest právní povahu příslušenství pc rozumu Šu 297 a) obč. zák., což mělo arciť za důsledek, že práva zástavní, jichž věřitelé nabyli na dotyčné realitě, vztahovala se dle Šu 457 obč. zák. i na tyto předměty, příslušenství její tvořící. Jako příslušenství měly pak sdíleti osud hlavní a směly do exekuce pojaty býti toliko s nemovitostí samou (§§ 252, 140 ex. ř.). Od tohoto pravidla bylo se odchýleno v dražebním řízení právě na návrh stěžovatelky jako tehdejší vymáhající věřitelky, která, počítajíc na přednostní uspokojení z těchto předmětů jako domnělé své ruční zástavy, navrhla, by tyto předměty nebyly s realitou prodávány jako její příslušenství, kterémužto návrhu bylo v náležitém pořadu řízení i vyhověno usnesením exekučního soudu ze dne 7. června 1924, jímž byly schváleny dražební podmínky s tím dodatkem, že předměty ony nebudou při dražbě jako příslušenství spoluprodávány. Usnesení toto jest vůči tehdejším účastníkům, k nimž náležejí obě v této věci se proucí strany, pravoplatným a není dle zákona důvodu k úsudku, že shodnouti se na této úchylnosti od zákona bylo by volné disposici účastněných stran odňato. Důsledkem tohoto usnesení a reální dražby mezi tím bez tohoto příslušenství provedené pozbyly předměty ony právní povahy příslušenství a důsledkem toho jest, že mohou býti nyní samostatně postihovány exekucí dle zákonných předpisů o hmotných věcech movitých a nelze přisvědčiti názoru stěžovatelky, která si představuje dodatečný exekuční prodej těchto předmětů jakožto pouhý tehdy odložený další oddíl reálního dražebního řízení E 215/24. Jaký vliv tato skutečnost má co do těchto předmětů jako někdejšího příslušenství na existenci a trvání dříve nabytých reálních práv zástavních, nenáleží do rámce tohoto rozhodnutí.

Čís. 5259.

Odpor dle Šu 184 odstavec první čís. 2 ex. ř. proti příklepu jest opodstatněn jen tehdy, nebyl-li dražební edikt vůbec na desce přibit, nebo tak krátce po přibití odstraněn, že by se to ve svých důsledcích rovnalo jeho nepřibití. Byl-li odstraněn krátce před dražbou, bylo přes to vyhověno předpisu Šu 171 odstavec šestý ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, R I 775/25.)

Do udělení příklepu k vydražené nemovitosti v T. vznesl dlužník odpor z důvodu Šu 184 čís. 2 ex. ř., jemuž soud první stolice vyhověl a příklep odepřel. Rekursní soud zamítl odpor. Důvody: Soud první stolice odepřel příklep s odůvodněním, že vyhlášení dražebního roku nebylo uveřejněno způsobem zákonným, poněvadž Jindřich L. a Albert P. potvrdili, že jeden den před dražebním rokem edikt s vyhlášením lhůty dražby nebyl přibit na obecní desce v T. Naproti tomu však udal obecní zapisovatel Josef H., že přibil dražební edikt dne 18. dubna 1925 na obecní desce. Podle názoru soudu rekursního bylo tím vyhověno předpisům o vyhlášení dražebního roku ve smyslu usta-